

HỒI 744

Kiếm tâm thông minh

Tinh thần Từ Tử Lăng vẫn giữ ở cảnh giới „tĩnh trung nguyệt“, gã thấu triệt tất cả sự vật xung quanh, không hề nghĩ đến cái chết.

Khác hẳn với những lần giao phong trước đây với Thạch Chi Hiền, gã chẳng những phải giữ mạng mà còn phải gạt bỏ tất cả nhân tố của cá nhân, giết Thạch Chi Hiền vì đại cuộc, phá Bất Tử ấn pháp thiên hạ vô song của lão.

“Bình!”

Từ Tử Lăng không nghĩ đến dùng ấn pháp thức nào để đối phó với đòn tấn công phối hợp Ảo Ma thân pháp như quỷ dị khiến người khác khó phòng được của đối phương, chân khí trong người đột nhiên ngưng tụ đến một trạng thái thần diệu, điểm một chỉ về phía Thạch Chi Hiền.

Kinh khí giao nhau.

Từ Tử Lăng chặn được một nửa lực đạo của đối phương, mượn một nửa lực đạo bay khỏi đuôi thuyền rồi nhảy xéo về hướng bờ bên phải.

Thạch Chi Hiền vốn là kẻ thâm trầm nhưng vẫn lộ vẻ ngạc nhiên.

Phải biết rằng đòn đánh của lão trông có vẻ đơn giản trực tiếp, thật ra hàm chứa ám kinh, nếu Từ Tử Lăng cố chống lại đòn này, lực phủ ngũ tạng của gã sẽ tổn thương, từ đó giảm sức chiến đấu. Nào ngờ gã trả lại một chỉ, cắt luồng kinh đạo của lão qua hai bên, rồi sau đó nghênh đón thẳng thấn luồng hậu kinh rồi mới lui lại. Gã quả thật đã dùng kinh tuyệt diệu đến mức Thạch Chi Hiền cũng không thể ngờ được.

Lão lạnh lùng hừ lên: “Giỏi lắm!”

Rồi phóng vọt người lên đỉnh đầu Từ Tử Lăng, hai chân hợp lại đập xuống.

Từ Tử Lăng cảm thấy kinh khí của Thạch Chi Hiền bao trùm toàn thân, nếu gã muốn bỏ chạy, chỉ cần thuận thế phóng xuống nước, cơ hội trốn thoát sẽ nhiều hơn, nhưng tình hình trước mắt không cho phép gã chọn lựa như vậy.

Gã ung dung mỉm cười, tản chân khí ra toàn thân, rồi đẩy ra tứ phía. Đột nhiên gã cảm thấy thân mình nhẹ hẫng, vội vàng nghịch đối chân khí, giống như một xoáy nước thật sự, mượn kinh khí của Thạch Chi Hiền, lướt về phía bờ hồ.

Thạch Chi Hiền cười rộ nói: “Tử Lăng đã tiến bộ nhiều rồi, thật là hiếm có.”

Đoạn lão mượn ngược lại luồng kinh đạo của Tử Lăng, lướt người như một chiếc lá lá lướt trong gió đuổi theo gã như hình với bóng, không để cơ hội cho gã trở tay.

Tử Lăng không cảm nhận được bất cứ áp lực từ phía sau mình, nhưng cảm giác nhạy bén hơn người cho gã biết rằng, từ lúc Thạch Chi Hiền bất ngờ ra tay tấn công, tinh thần lão đã phong tỏa gã, hết như dùng tơ nhện trói chặt gã với mình, thông qua tơ nhện vô hình này, lão có thể cảm ứng được tất cả những biến hóa của gã.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Đây chính là hạt nhân và tinh túy của kỳ công Bất Tử ẩn pháp.

Do bản thân đã có tiến bộ và đột phá, từ khi gã tiếp xúc với kinh khí của Thạch Chi Hiền, đã biết lão đi vào cảnh giới nhập vi. Thông qua liên hệ và phản ứng huyền diệu qua lại này, gã cũng có thể nắm được sự biến hóa trong tâm linh đối thủ.

Cuồng phong chợt nổi lên, như sắp có bão từ bốn phương tám hướng dồn đến.

Điều này là không thể, chân khí chỉ có thể từ Thạch Chi Hiền đánh tới, nhưng cảm giác của gã là như vậy.

Bất Tử ẩn pháp là một loại ảo thuật, mê hoặc kẻ địch, làm kẻ địch mù mị đi, rồi cuối cùng mới kèm chế, hạ gục kẻ địch.

Chỉ có cảm quan tiếp xúc tầng dưới của gã bị quấy rối chứ không phải tâm linh khẩu triệt.

Lần đầu tiên gã hiểu được cách chân khí của người khác tấn công gã làm gã sinh ra ảo giác, đồng thời cũng biết nên phản kích như thế nào.

Chân điểm lên bờ, Tử Lăng lại phóng vọt lên lần nữa, thân người xoay vùn vụt, hai tay ảo hóa thành hàng trăm hàng ngàn thủ ấn khác nhau, tinh thần kết hợp với mỗi thủ ấn, hòa nhập vào thành một thể, biến hóa muôn trùng.

Biến cố bất ngờ này khiến Thạch Chi Hiền không thể nào bắt kịp sự biến hóa về mặt tinh thần của gã.

Từ Tử Lăng quát vang chân ngôn: “Đến!”, đồng thời đánh ra một quyền.

Tinh quang trong hai mắt Thạch Chi Hiền cực thịnh, hai tay cung lại đẩy về phía trước, phóng người lên đón lấy một quyền toàn lực của Từ Tử Lăng.

“Bùng!”

Thạch Chi Hiền lộn một vòng, đáp xuống phía sau của Từ Tử Lăng.

Nhìn ra vẻ đó là một đòn đánh đơn giản liền lạc, nhưng thực ra Từ Tử Lăng đã thi triển bảy biến hóa, gắng gượng chống đỡ đòn đánh cũng toàn lực của Thạch Chi Hiền.

Khi gã xoay người về phía Thạch Chi Hiền, thoáng chốc khí huyết nhộn nhạo liền bình ổn trở lại, chân khí trong người đang tương sinh chính phản, rồi gã đột nhiên chuyển thế, lao bổ về phía trước như ánh chớp, chưởng phải cực hàn, chưởng trái cực nhiệt, song chưởng đẩy vào lưng Thạch Chi Hiền, một luồng kinh khí hàn nhiệt giao thoa cuộn lên, dùng phương thức của Bảo Bình Ấn đánh thẳng vào Tà vương.

Luồng kinh khí tập trung cao độ hai đặc tính cực đoan này cả Bất Tử ấn của Thạch Chi Hiền cũng không thể nào hóa giải, mượn dùng hay chuyển dời được. Đó là đòn đánh lợi hại nhất từ lúc Từ Tử Lăng xuất đạo. Cho đến lúc này, gã đã từ thế hạ phong giành lại quyền chủ động! Lấy được không dễ, nào dám bỏ mất.

Thạch Chi Hiền xoay người lại như cơn gió lốc, hai bàn tay khép lại đẩy ra, một bức tường khí dựng lên trước thân mình.

Luồng kinh khí hàn nhiệt Loa Hoàn kinh đánh tới, hai tay lão chấp lại, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, khắp mặt hiện màu đỏ tươi như máu, thần thái lại như một cao tăng đang nhập định, khiến tình cảnh lại càng quỷ dị đến cực điểm.

Tiếng kinh khí rít lên vù vù, hết như gió bão, một lúc sau đột nhiên ngừng lặng.

Đến bất ngờ, đi cũng bất ngờ.

Từ Tử Lăng chợt cảm thấy như bị sét đánh, chẳng những kinh khí tan biến mất tăm mất tích, khó chịu vô cùng, điều khiến gã càng kinh hãi hơn là đối thủ gây cho gã cảm giác hoảng sợ đang ngã xuống vực sâu không đáy.

Gã kinh hãi lách qua, biết rằng Thạch Chi Hiền đã giở tuyệt chiêu, dùng bức tường khí bên ngoài chứ không phải kinh mạch trong người, không chỉ hóa giải đòn đánh kinh thiên động địa này, đồng thời còn hấp thu một phần chân khí của gã.

Nếu gã lập tức phản đòn, có nghĩa là Thạch Chi Hiền và Từ Tử Lăng gã liền thủ hợp kích chính mình.

Trong khoảnh khắc, gã còn cách khoảng hai trượng, màu đỏ tươi trên mặt Thạch Chi Hiền tan biến, lướt về phía gã như đại bàng đang không, người chưa đến, kinh khí đã bao trùm gã.

Từ Tử Lăng thầm hít một hơi, biết rằng Thạch Chi Hiền chẳng những đã bị thương vì hóa giải đòn đánh hiểm hóc của gã mà cũng phải toàn lực xuất kích, hơn nữa vì lão dùng ấn pháp cắt đứt tinh thần, đánh giá sai uy lực của luồng Loa Hoàn kinh khí hàn nhiệt của gã, chưa thể tấn công được, khiến gã có cơ hội trở mình.

Nếu trong vòng mười bước Thạch Chi Hiền đánh ra chiêu này, gã chết chắc, nhưng lúc này vẫn còn cơ hội giữ mạng, phương pháp là tránh va chạm chính diện với lão, nếu cố ngạnh tiếp cũng là ngày cáo chung của Từ Tử Lăng gã.

Từ Tử Lăng thấy linh đài sáng suốt, không những tình thế song phương hiện rõ trong đầu, mà cả những sinh mệnh đang sinh sôi nảy nở trong bùn đất dưới lớp băng tuyết cũng hiện rõ mồn một trong lòng, gã chưa bao giờ đạt được cảnh giới như thế.

Nếu tình hình trước mắt cứ phát triển theo hướng đó, gã khó tránh khỏi kết cục buộc phải ngạnh tiếp đòn đánh của Thạch Chi Hiền, trừ phi có kỳ chiêu có thể mê hoặc lão.

Khí dồn vào kinh mạch, gã lướt xéo người lên, tựa như chậm nhưng thực ra là nhanh, lao xuống rặng cây gần nhất trên bờ sông, dù cho người thông minh như Thạch Chi Hiền cũng không hiểu tại sao gã hành động ngu xuẩn như vậy, bởi Áo Ma thân pháp của lão có thể phát huy tác dụng hơn cả chính ở địa hình đó.

Quả nhiên tốc độ của Thạch Chi Hiền lập tức thay đổi, tinh thần và khí kinh tuy vẫn khóa chặt gã, nhưng lại để chậm một chút, đợi gã vào hẳn trong rừng mới đuổi theo buộc gã phải trực diện đỡ chiêu này. Những biến hóa vi diệu bên trong chắc chỉ có Từ Tử Lăng trong cuộc mới hiểu được.

Khi còn cách hai gốc cây cổ thụ gần nhất khoảng nửa trượng, tưởng rằng Từ Tử Lăng sẽ xuyên qua khoảng trống giữa hai cây này lao vào rừng, nhưng từ trên độ cao khoảng nửa trượng, Từ Tử Lăng vốn lướt đi theo đường thẳng lại đổi hướng một cách kỳ dị, vòng ra hướng bờ sông.

Gã dựa vào tinh khí trường vây chặt mình mà cảm nhận được Thạch Chi Hiền đang cất lực đuổi theo, khi gã đảo người ra bờ sông, đà lao đi của Thạch Chi Hiền yếu hẳn, rõ ràng lão cũng không trở tay trước thân pháp kỳ dị mà gã học được từ Vân Soái.

Từ Tử Lăng có cảm giác như hòa mình vào với tự nhiên. Không có sinh! Không có tử! Sinh mệnh chỉ là một trò chơi nhỏ đang ngẫu nhiên diễn ra trong vũ trụ.

Đột nhiên gã thấy toàn thân nhẹ nhõm.

Không cần quay đầu lại nhìn, linh giác cũng báo cho gã biết Thạch Chi Hiền đành phải thay đổi phương hướng, định dùng Ảo Ma thân pháp lao tới trước khi gã đặt chân xuống.

Cuối cùng Thạch Chi Hiền buộc phải biến chiêu, khiến gã giành lại chủ động. Trong tình huống hầu như không có sơ hở gì, Thạch Chi Hiền lại lộ ra nhược điểm, bị gã giành tranh thủ thành công, nhưng cơ hội chỉ lướt qua, nếu gã không lập tức lợi dụng, để lão lại một lần muốn bám sát, sơ hở sẽ biến thành bùa đòi mạng, sự huyền diệu đó chỉ có thể hiểu bằng ý chứ không thể nói bằng lời.

Chân khí nghịch chuyển.

Từ Tử Lăng như chim xổ lồng, phóng vọt người lên nghịch chuyển chân khí, chính phản tương sinh, nguồn lực mới lan tỏa khắp cơ thể, "vút" một tiếng, gã lao vào rặng cây um tùm, khi chân chạm đất, gã quay người lại đâm ra một quyền.

Thân pháp của Thạch Chi Hiền lại một lần nữa biến hóa. Lão cũng lao vào bụi rậm, tuy tốc độ không giảm nhưng không còn khí thế kinh người lúc mới ra đòn sát thủ nữa, luồng kinh khí ngưng tụ dành cho Từ Tử Lăng chưa kịp đánh ra đã từ thịnh chuyển sang suy, còn gã đã kịp ngưng tụ kinh khí chờ đợi.

Ánh thần quang trong đôi mắt Thạch Chi Hiền cực thịnh, bàn tay biến thành thủ đao, xĩa tới trước mặt.

Quyền của Từ Tử Lăng không ngừng thay đổi theo thủ pháp của Thạch Chi Hiền.

"Bùng!"

Từ Tử Lăng rơi xuống rặng cây như con diều đứt dây, va vào gốc cây đánh bốp một tiếng, gã lật đặt thối lui, phun ra một ngụm máu tươi.

Thạch Chi Hiền thụt lùi ra sau ba bước, mặt vừa thoát hiện màu đỏ tươi rồi biến mất.

Từ Tử Lăng kết thủ ấn pháp, chẳng những có thể nhận rõ thương bên trong nội thể không nhẹ, nhưng tâm linh vẫn tiếp tục vươn lên một cảnh giới cao hơn, tựa như rời khỏi chiến trường hiện tại, đồng thời có một cảm giác hư vô siêu nhiên tràn đầy trong lòng.

Lúc này gã có cảm giác như hiểu rõ tất cả mọi điều về Thạch Chi Hiền, huyền diệu đến cực điểm.

Đó là cảnh giới “kiếm tâm thông minh” mà Sư Phi Huyền từng nói.

Cần phải kích thương, thậm chí Thạch Chi Hiền, đây là cơ hội duy nhất phá Bất Tử ấn pháp, mà ít nhất gã đã nắm được một nửa cơ hội.

Quyền chủ động hoàn toàn nằm trong tay gã.

Nhưng gã không cách nào ra tay.

Thạch Chi Hiền cũng chẳng tiến tới, đứng lặng cách gã hai trượng một lúc khá lâu, cuối cùng trầm giọng hỏi: “Tại sao không ra tay, ngươi có biết bỏ qua cơ hội này, đêm nay ngươi sẽ chết chắc!”

Từ Tử Lăng hít sâu một hơi, vẫn đứng sừng sững ở đấy, hai tay buông xuống, cười khò: “Điều này đối với Tà vương có quan trọng gì, xin mời Tà vương tiếp tục tứ giáo.”

Thạch Chi Hiền nhìn gã với ánh mắt rực lửa, nhưng lời lẽ lại bình tĩnh đến lạ thường, thản nhiên: “Có phải nghĩ về Thanh Tuyền không?”

Từ Tử Lăng nói: “Tà vương đừng để ý tại hạ đang nghĩ gì trong đầu, cứ ra tay đi! Tại hạ quyết không đợi Tà vương đến làm thịt mình.”

Thạch Chi Hiền hết như không nghe lời gã nói, gằn giọng nói: “Có phải ngươi vì Thanh Tuyền mà bỏ qua cơ hội có thể giành lấy thượng phong này không?”

Từ Tử Lăng im lặng không nói.

Thạch Chi Hiền bắt tay sau lưng, ngửa mặt nhìn trời, trong mắt đầy vẻ đau đớn, thở dài: “Giết ngươi có nghĩa là giết Thanh Tuyền, cũng có nghĩa là giết Thạch Chi Hiền này, tất cả những điều này là vì cái gì? Bây giờ ta mới tin rằng ngươi có thể vì Thanh Tuyền mà hy sinh tất cả, kể cả mạng sống của ngươi. Tại sao Thạch Chi Hiền này không thể hy sinh như vậy vì người mình yêu nhất?”

Từ Tử Lăng không cảm nhận được sát cơ của lão nữa.

Thạch Chi Hiền đưa mắt nhìn gã, buồn bã nói: “Thôi đi! Tử Lăng có thể đi rồi! Việc của Vân Soái cứ để cho ta xử lý, chỉ cần ta báo với An Long nói với Doãn Tổ Văn bắt tin rằng ta muốn giết Vân Soái, bảo đảm hắn sẽ chạy về Tái ngoại, ta đã nói ra điều này còn hơn tất cả nhưng dự tính của các người.”

oOo

Giông bão sắp kéo tới.

Trong mưa xuân lất phất, Khấu Trọng, Tử Lăng, Hầu Hi Bạch lướt nhanh theo bờ nam Hoàng Hà, đồng cỏ xanh mơn mẫm, dòng sông chảy gấp về đông khiến tâm hồn bọn gã vô cùng dễ chịu.

Khấu Trọng dẫn đầu chạy đến một gò cao đầy cỏ, đưa mắt nhìn hai bên bờ, đột nhiên ngửa mặt cười dài, ra chiều rất thích thú.

Hầu Hi Bạch và Tử Lăng chạy đến bên gã, Hầu Hi Bạch ngạc nhiên hỏi: “Nếu chẳng phải quen biết người đã lâu, còn tưởng rằng Thiếu soái người đang nổi điên. Đêm qua tiểu đệ say rượu, bây giờ đầu nặng chân nhẹ, lo lo lúng lúng, vẫn không biết là thực hay mộng...”

Tử Lăng nhớ lại tình cảnh náo nhiệt đêm qua mọi người uống rượu tại Phong Nhã các, không say không về, Thanh Thanh và Hỷ Nhi tỏ rõ bản sắc của tài nữ chốn thanh lâu, hát ca ban tử lệnh, ai nấy đều vui say. Lôi Cửu Chỉ cũng không còn rụt rè như trước, cả Đồng Đồng hay buồn rười rượi cũng cười đùa, tất cả những điều đó khiến gã nhớ mãi, cuộc đời lúc cũng phải phong tưng một chút.

Nhưng điều Khấu Trọng nghĩ lại hoàn toàn khác, gã chỉ qua bờ đối diện, nói với về ngậm ngùi: “Liên quân Tái ngoại sẽ từ Thái Nguyên đánh vào, băng qua các châu, tỉnh sẽ tiến thẳng đến bình nguyên Quan Trung ở bờ bắc Hoàng Hà, còn tiểu đệ sẽ xuất lĩnh quân đội tinh nhuệ nhất của hai miền nam, bắc Trung thổ, dàn trận đợi sẵn ở bờ nam. Đây là trận đại chiến cuối cùng mang tính quyết định, không bên nào có thể gánh vác nổi cái giá phải trả của thất bại. Đây cũng là trận đánh cuối cùng của Khấu Trọng này, một là tử chiến trên sa trường, hai là trở về quy ẩn, hưởng niềm vui trời ban.”

Hầu Hi Bạch cũng bị ảnh hưởng bởi lòng tin và khát vọng của gã, cười ha hả: "Tiểu đệ tuy không thích chiến tranh, nhưng lần này là nghĩa bất dung từ, chỉ đành liều mình chiêu quân tử, xem thử liên quân Đột Quyết lấy lòng thiên hạ dững cảm vô địch như thế nào."

Trong màn mưa xuân mờ mờ, dòng Đại Hà chảy cuộn cuộn, ngược nhìn như vươn ra bốn phương tám hướng, kéo dài vô tận.

Khấu Trọng nói: "Tử Lăng có biết sau khi ta về Lương Đô, điều muốn làm nhất là gì không?"

Từ Tử Lăng mỉm cười: "Đầu là của ngươi, bảo ta làm sao đoán được?"

Khấu Trọng hân hoan nói: "Ngươi chỉ là lười biếng không chịu đoán, nếu không ngươi đã đoán trúng..."

Từ Tử Lăng nói: "Có phải là đi gặp Sở Sở không?"

Khấu Trọng gật đầu: "Đã nói ngươi sẽ đoán trúng mà, đó là gút mắc trong lòng của ta, Sở Sở càng im lặng, càng không hờn trách, ta càng thấy áy náy. Nàng vẫn lặng lẽ chờ đợi ta, chịu đựng sự lạnh nhạt và vô tình của ta, bây giờ đến lúc ta bù đắp cho nàng."

Hầu Hi Bạch vui mừng: "Thì ra Khấu Trọng là người đa tình như vậy."

Trong lòng Từ Tử Lăng hiện lên hình bóng của Linh Lung Kiều, chỉ có điều trong tình huống bây giờ, Linh Lung Kiều không giống như mối quan hệ sâu sắc giữa Sở Sở và Khấu Trọng, không có khả năng kết hợp với Khấu Trọng, mà gã cũng không thể tiết lộ cho Khấu Trọng biết tình cảm của nàng dành cho Khấu Trọng.

Chuyện đời không phải lúc nào cũng như ý, có được phải có mất.

Khấu Trọng nói: "Bây giờ ta hận không thể mọc hai cánh bay đến bên cạnh Sở Sở, nói cho nàng biết ta nhớ nàng, lòng ta đang đau khổ vì chờ đợi, mà tất cả mọi điều đã trở thành quá khứ."

Hầu Hi Bạch xen lời: "Hy vọng tất cả khổ nạn trong thiên hạ đều trở thành quá khứ, chẳng những Trung nguyên hòa bình trở lại, các dân tộc ở Tái ngoại cũng chung sống hòa bình từ đây, thù hận và chiến tranh chỉ gây đổ vỡ chứ chẳng có ý nghĩa gì."

Khấu Trọng tiếp: "Chúng ta công thành thân thoái, gánh nặng phải rơi lên vai tên tiểu tử Lý Thế Dân. Hà! Chắc chắn y sẽ không làm bọn ta thất vọng!"

Hầu Hi Bạch nói: "Ta chợt nghĩ, sau khi công thành thân thoái, bọn ta mỗi người mỗi ngã, sao không hẹn gặp lại vào năm nào đó ở Trường An, xem thử cuộc đời của mỗi người,

xem thử Lý Thế Dân có phụ lòng mong đợi của bọn ta hay không, cảm giác này thật là động lòng người."

Khấu Trọng vui vẻ: "Ý hay! Lấy mười năm mà hẹn nhau, thế nào? Hay là bọn ta cùng nhau đi thăm đầu nguồn của Hoàng Hà và Trường Giang, chắc chắn đó là trải nghiệm khó quên."

Từ Tử Lăng động dung: "Đây là đề nghị hay."

Khấu Trọng vội nhắc: "Người đừng hòng xa rời ta, bọn ta đã từng nói phải làm hàng xóm với nhau. Người cũng phải có một nửa trách nhiệm với Tiểu Lăng Trọng, đúng không?"

Từ Tử Lăng cười khở: "Dây vào tên tiểu tử như người thật là phiền phức..."

Khấu Trọng nói: "Nhưng sau khi xuất Quan Trung bọn ta phải tạm thời chia tay, ta và Hầu tiểu tử về Lương Đô, người đến Lạc Dương gặp Lý tiểu tử, sau khi sắp xếp ổn thỏa, bọn ta sẽ khua chiêng đánh trống, hiền ngang trở về Trường An, đối mặt với thử thách lớn nhất."

Hầu Hi Bạch nói: "Ta muốn về Ba Thục một chuyến. Sao các người nhìn ta với ánh mắt như vậy?"

Từ Tử Lăng nói: "Bọn ta phải xem thử người có phải về gặp mỹ nhân hay không?"

Hầu Hi Bạch cười ha hả hát:

"Núi Đẩu Tử, đánh trống ngói, núi Dương Bình, rải mưa trắng.

Mưa rơi trắng xóa, cười long nữ.

Thêu tấm khăn, hai trượng năm thước,

Một nửa thuộc La Giang, một nửa thuộc Huyện Vũ.

Đây là đáp án của tiểu đệ."

Trong tiếng cười rộn rã, ba gã tiếp tục lên đường.

- o O o -